

LEXIKON

ANGLIKÁNSTVÍ

Církev Anglie

„Church of England“ má dvě církevní provincie se sídly v Canterbury a v Yorku, na území Anglie v nejužším zeměpisném smyslu. Skotsko, Wales a Irsko mají samostatné církve, v rámci Anglikánského společenství. Církev Anglie je řízena generálním synodem, který sestává ze tří komor biskupů, duchovních a laiků. Členy dvou posledních vybírají v každé diecézi jejich párové. Obdobně má svůj synod každá diecéze a každé děkanství.

Britský monarcha má dosud titul „Nejvyšší správce“, ale pouze pro Církev Anglie. Jmenuje biskupy na návrh ministerského předsedy, jemuž předběžně předkládá dvě jména komise jmenovaná Generálním synodem. Parlament má stále ještě právo veta na opatření Generálního synodu, týkající se Církve Anglie, ale od r. 1974 je nemůže měnit. „Zákonem ustanovená církev“ (by law established) se krok za krokem od státu uvolňuje.

Anglikánské společenství

Každá členská církev v tomto společenství je autonomní. Je řízena Generálním synodem (popř. s jiným názvem), jemuž předsedá arcibiskup (biskup) prezident církve, zvaný také primas. S postupující decentralizací Anglikánského společenství pocítily církve potřebu zůstat v kontaktu. „Tak povstala Lambethská konference, na kterou od r. 1867 svolává canterburský arcibiskup všechny biskupy církví zůstávajících ve společenství s jeho stolcem. Shromáždění se koná každých deset let. Vydává rezoluce, které mají určitou morální autoritu, ale zákonem se stanou teprve po schválení tou kterou církví. Ani tato konference ani canterburský arcibiskup nemají jurisdikční moc nad celým Společenstvím.

Anglikánské poradní shromáždění slouží od roku 1968 jako trvalý koordinační orgán mezi členskými církvemi. Komise primasů je od roku 1978 místem výměny názorů o aktuálních problémech pro církevní prezidenty.

Učení

Specificky anglikánské učení neexistuje. Anglikánská církev se drží „katolické“ víry, jak je vyjádřena v symbolech (vyznáních, krédech) apoštolském a nicejském, v ekumenických koncilech a církevních otcích období před roztržkou mezi Východem a Západem. Historicky byla tato pozice formulována v Knize společných modliteb (Book of Common Prayer – 1549, několikrát revidovaná), v Třiceti devíti člancích náboženství (přijatých 1571, ale dnes málo významných, neboť některé církve je nikdy nepřijaly jako základ víry) a nejnověji Čtyřstran z Lambethu (1888). Tento poslední text klade důraz na následující čtyři body:

- bible obsahuje všechno nezbytné pro spásu
- apoštolské a nicejské vyznání víry předpokládají podstatné pravdy víry
- dvě svátosti jsou dosvědčeny v evangeliu: křest a eucharistie, ale nijak se nepopírá svátostný ráz obřadů tradičně považovaných za svátostné

- přijetí historického episkopátu v apoštolské posloupnosti je předpoklad každého návrhu jednoty s jinými církvemi.

ICI 554 (1980)